

nederne, og naar de er afholdte, maa der foreligge — eller i alt Fald hurtigt kunne skaffes — Oplysning om, hvor mange der er udkrevet. I Værnepligtslovens § 24, 1ste Stykke, er angivet, hvorledes de indkaldte udtages, saaledes at de, der har trukket de laveste Numre paa de afholdte Sessioner, udtages først. Det forekommer mig derfor, at det ikke vilde være saa vanskeligt at gennemføre en Reform, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil være den Mand, der gør det.

Jeg kunde tænke mig, at enkelte vilde sige, at der vilde kræves et mægtigt Apparat sat i Gang for at give Besked om, hvem der skal være Soldater og hvem ikke; og her fra Talerstolen er der under denne Debat faldet mange Ord om, at vi ikke skal have mere Embedsmaskineri, og det kan jeg fuldt ud tiltræde. Men der behøver heller ikke at skabes et nyt Apparat her. Man behøver ikke at antage flere Tjenestemænd af den Grund. Ved Værnepligtsloven af 1912 oprettedes der de saakaldte Nummerbytningskontorer, der skulde hjælpe de værnepligtige og give dem Oplysninger, ganske vist mod Betaling. Nu har vi altsaa disse Kontorer, og hvis Ministeriet vilde sende Meddelelse ud til dem om, hvor mange der skal indkaldes, hvem der skal indkaldes, hvem der bliver Erstatningsnumre, og hvem der har Frinumre, kunde Sagen nok ordnes. Naturligvis maa man forbeholde sig Ret til i givet Tilfælde, naar noget uforudset indtræffer, at kunne indkalde disse Værnepligtige; men det har Ministeriet jo altid. Blev saadanne Meddelelser sendt ud til Nummerbytningskontorerne, vilde de unge Mænd der kunne faa Oplysninger, ganske vist mod Betaling, men den giver de sikkert gerne, naar de blot kan faa Besked.

Jeg vil saa indtrængende, jeg kan, anmode den højtærede Minister om at gennemføre en Reform paa dette Omraade. Som Tilstanden nu er, og særlig efter at vi er naaet til at have en saa lille Hær, som vi har, er Forholdene i højeste Grad uheldige og urimelige. Der vises ikke mindste Hensyntagen til de unge Mennesker, der kommer ind under Værnepligtslovens Bestemmelser. Uden at gaa for vidt, tror jeg, jeg kan sige til den højtærede Minister, at gennemfører han en Reform paa dette Omraade, bliver det en Reform, der er til Gavn for Tusinder af unge Mænd.

Fibiger: Det ærede Medlem Hr. Rode inddrog mit Navn i sin Tale under Finanslovsbehandlingen. Anledningen dertil var,

at Redaktionen af „Thisted Amts Avis“ havde interviewet mig angaaende det Samarbejde, der fandt Sted mellem det konservative Folkeparti og Venstre her paa Rigsdagen. Der havde nemlig i forskellige Valgkredse — dog ikke i min — været en Del Tale derom, og for at faa Forholdet oplyst var det, at jeg blev spurgt. Jeg fremsatte da i den Anledning nogle Udtalelser om, hvorledes Forholdene virkelig var. Hr. Pinstrup sagde derpaa, at det var Opdigt fra Ende til anden, og det er jo ikke saa rart at faa stukket ud, at det, man har fortalt, er ene Opdigt. Efter hvad der senere er oplyst, har det ogsaa vist sig, at i Realiteten er det, som jeg sagde, rigtigt.

Nu skal jeg her ikke komme ind paa Spørgsmaalet, som har været debatteret ret stærkt, om det Samarbejde, der skulde finde Sted mellem det konservative Folkeparti og Venstre; kun skal jeg sige som min Opfattelse, at jeg vil anse det for meget heldigt, om det var Venstre og det konservative Folkeparti, der kom til at præge Lovgivningsarbejdet og vise Retningslinierne, og ikke Venstre og de Radikale. Jeg tror ogsaa, at Vælgerne baade blandt Venstre og de Konservative ud over Landet almindeligt ønsker, at vi kunde faa den Retningslinie indført. Jeg ønsker, at hvert af de to borgerlige Partier beholder hver sin Selvstændighed og hver især arbejder paa, at Sandhed og Ret kommer i Højsædet i det fremtidige Lovgivningsarbejde, og at den radikale Aand og Tone, der har behersket det under det forrige Ministerium, maa være bandlyst i Fremtiden fra vort Land. Jeg haaber, at Erhvervslivet paa de forskellige Omraader kan komme til at udvikle sig mere frit, at vi kan komme bort fra det socialistiske Monopolregimente, som er kommet, og at vi ved Opbyggelsen af vore Hjem, vor Skole og Kirkelivet ikke følger de Grundsatninger, som Bladet „Politiken“ har været Talsmanden for gennem en lang Aarrække, hvad der visse- lig ikke har virket højnende paa Niveaue- t herhjemme og ikke har højnet vore Sæder og moralske Begreber.

Vi trænger ikke til en Lovgivning, der virker opløsende paa de positive Værdier, tværtimod kunde vi saa sandt nok trænge til det modsatte. Forfærdende er det, maa jeg sige, naar man kommer her til København, at se, hvordan Livet former sig, og det er vel ogsaa noget af den Gift, som er udsaaet gennem dertil egnede Blade, der har baaret sin Frugt og sat sit Præg paa Livet. Man behøver ikke at gaa ned i Nyhavnskvarteret for at se den Usædelighed